

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AFŞAR TİMUÇİN

TAHİR
İLE
ZÜHRE

destan

AFŞAR TİMUÇİN
TAHİR İLE ZÜHRE

AFŞAR TİMUÇİN

TAHİR
ile
ZÜHRE

DESTAN

HABORA KİTABEVİ
Nuruosmaniye Caddesi Atasaray Kat: 1, No: 106
CAĞALOĞLU — İSTANBUL

**Qu'importe à présent qu'on nous tue
Les nuits tomberont une à une**

Aragon

Halklar, uydurdukları masallarda, insan dünyasının bilinirliklerini ve bilinmezliklerini, eksikliklerini, atılımlarını, sağlamlıklarını, aksamalarını her zaman olumludan yana olup olumsuzla karşı çıkarak dile getirirler. Dünyanın her yerinde masallar her adımda ve her saatta az çok değiştirilerek anlatılır. Bu değişiklik, anlatanın o masaldan belediğine göre olur. Bu değişikliklere öfkelenmek, bir masalı «bu masalın doğrusu budur» gibilerden dondurmaya, kahlıplamaya kalkmak, güzelleşerek değışeni, değışerek güzelleşeni şaşmaz bir biçime indirgemek istemek yanlış olur.

Tahir ile Zühre masalı da, ülkemizde, çeşitli biçimlere sokularak anlatılır. Masalı kuran konu çatısı değıştirilmez ama, masalı kuran ayrıntılarla bol bol oynar. İki adım ötede bir başka «Tahir ile Zühre» ye raslayabilirsiniz. O bir yana, bir gün önce onu şöyle anlatan, bir gün sonra böyle anlatır. Halk düzeyinde sanat kişinin olmaktan çok topluluğun malıdır. Topluluk onu istediğı biçimde yeniden yaratabilir. Halk şairlerinin mısraları halkın beğeni süz-

gecinden geçmez mi durmadan? Karacaoğlan'dan bu yana halk şairi yetişmediyse, bunun neden böyle olduğu ancak halkın kendisine sorulabilir.

Ben bu çalışmada, Tahir ile Zühre masalını bir destan anlayışı içinde yeni bir biçimde yorumlamak istedim. Bunu yaparken, çok zaman halk masallarında raslanan gereksiz ayrıntılardan kaçmak ve ancak esasa değgin ayrıntıları saklamak ve de bu masallara temel olan kaderci görüşten yüzde yüz sıyrılmak istedim. Daha doğrusu, dünyamızın başına gelen işleri, yukarılardan gönderilen kaçınılmaz buyrukların işi olarak değil de, dünyamızın sınırları, olmuşlukları, olmamışlıkları içinde oluşan işler olarak göstermek istedim. İyilik de kötülük de insandan gelince iyimserlik hakkımız oluyor bizim. İyimserlik Tahir'in ve Zühre'nin direncindedir.

Bu destan `denemesi, bir `yandan değerlerimize `yeni `bir bakışla bakmaya çalışırken, bir yandan bir masala yeni bir yorum getirmek istiyor.

Afşar Timuçin

TAHİR İLE ZÜHRE

Ayırdır dünyamızın zamanları
 Her zamanda gelir geçer bu yoldan
 İyi kötü her çeşit yolcu
 Bu her gün kendimizi daha anladığımız
 Denizinde tek damla olduğumuz
 Bu uzun yolculuğu
 Adam vardır çöllerden çöllere geçirir
 Adam vardır su başında gölgelerde
 Dağ doruklarında yüceltir dinlendirir
 Ona yeni sevinçler katar her adında
 Adam vardır yoktan kurar güzeli
 Adam vardır güzeli yok eder
 Dostlar açık söyleyelim söyleyeceğimizi
 Adam vardır ardında is bırakır
 Adam vardır ardında iz bırakır
 Birincilere söyleyecek sözümüz yok
 Varolsun ikinciler

Anlatacağımız masal şöyle anlatılır

Çok eski zamanlarda bir ülkede
Bütün padişahlar gibi dingin mutlu
Bütün padişahlar gibi rahat ve umutlu
Yüceliği kendinden
Bir yüce padişah varmış
Hiçbir şeyi eksik değilmiş dünyada
Sultan gözünün içine bakarmış
Halk desen kul köleymiş uğrunda
İsteyebileceği her şeyi elinin altında
Yok diye bir söz ömründe duymamış

Ama yok diyebilmeyi öğrenmiş daha sonra
Padişahın da vezirin de çocuğu olmuyormuş
Çocuk bir yağmurdur ana - baba tarlasına
Onlarınkine damlası düşmemiş
Çorak topraklar gibi kalmışlar
Duru ve yakıcı bir yaz ortasında
Kendini uyuyan bir çöl gibi
Su yüzü görmeyen gökler gibi

Masallarda yüceden çıkagelir
 Her aradığımız bizim
 Bakarsın bir su başında bir çalı dibinde
 Yıllardır umduğun doğmuş sana
 Sana bütün duyarlığıyla bütün sevinciyle

Bir gün şehre her dokunduğu hastalığa
 Sağlık getiren bir hekim gelmiş uzaklardan
 Yerleşmiş bir yıkık kulübeye
 Bir bilgenin gücüne uygun olan
 Kısa zamanda duyurmuş adını

Bir sabah vakti ona padişahın selâmını getirmişler
 Padişah seni saraya çağırıyor demişler
 Hekim demiş ki ben de kendi işimde padişahım
 İsterse gelsin derdini anlayalım

Padişah vezirini alıp biraz sonra
 Usta hekimin kulübesine gelmiş
 Yeşil bir sudan ikisi de birer yudum içmişler
 Aradan aylar geçmiş
 İyi haber yayılmış başkente

Padişahın bir kızı olmuş
Gözleri hiç durulmamış denizleri andıran
Vezirin bir oğlu olmuş
Bakışı gökte yüzen umut dolu bir zaman

Kıza Zühre demişler oğlana Tahir
Yanyana getirilmezse ağlarmış ikisi de
Yanyana getirilirse gülermiş gözleri
Bir araya gelmezlerse yeri göğü yıkarlarmış
Bir arada oldular mı sonsuzmuş sevinçleri

Bari demiş padişah ve vezir
Bunlar birbirine öz kardeş olsun
Aynı yere taşınsın beşikleri
Bunlar birbirini kardeş bilsinler
Biri padişah oğludur bundan sonra
Biri padişah kızı

Çocuklar büyüyünce birbirlerine kardeş demişler ama
Yüreklarına düşen ateşten çıkan ışıklar sarınca
İkisi de birbirine vurulmuş
yüreklarını

İkisi de gizlemiş sevgisini
Yasak bir sevgiyi büyütmemek için
Çöle susan sular gibi susmuşlar
Kurutabilmek için bütün denizlerini
Yalnızlığa gömülüp beklemişler
Yüce dağın tepesinde kimsesiz bir göl gibi

Ama gözlerinde esen rüzgârlar
Bir ülkeden bir ülkeye selâm götürür gibi
Anlatırmış birinden birine ki
Bir su deniz olmak istedi miydi
Karşısına duranı boğar geçer

Tahir de Zühre de boş yere
Yüreklerini zincire vurmuşlar

Yaşayan bir sevinci kim tutup zindana atabilir
 Büyüyen bir tutkuyu kim eritebilir. karanlık yoklukta
 Kim Tahir'e Zühre'siz olmayı
 Kim Zühre'ye Tahir'siz olmayı öğretebilir

İyi iyiye zorunludur kötü kötüye
 Güzel güzele zorunludur sevinçli sevinçliye.
 Yüce olan yücelerde yüceleşmeyi arar
 Hiçbir şey hiçbir şeyin peşindedir
 Yok olan yok olanla çoğalır onurlanır
 Var olan var olanla
 Bir Tahir bir Zühre'ye
 Bir Zühre bir Tahir'e varolacak her zaman

Bir gün sarayın bahçesindeki çınarın
 Altında Zühre Tahir'e demiş ki

Bir yüce çağlayandır yüreğimde
 Bana esen rüzgârlarını nasıl yok bileyim
 Bir tutkudur çözülür, karlardan, sulara
 Yokluğunun karanlığında varolabilir miyim

Günler geçer uzar zaman umut gibi
 Nerede düş görsem susmuşluğun görünür
 Sensiz bir akşamda kervan gibi konaklasam
 Bu benim sensizliğimde kesiksiz ölümümdür

Ne senin yüreğinde bir rüzgâr kalmalı
 Benim ağaçlarımı sarsmadan geçen
 Ne benim yüreğimde denizler olmalı
 Mavisî senin kıyılarını süslemeyen

Ne benim dışımda sen
 Bir umut taşımalsın gecelerden gündüzlere
 Ne ben kapımı açmalıyım
 Senin beni çağırmadığın seslere

Bir yüce çağlayandır yüreğimde
 Seninle kardeş olmayı ister miyim
 Kim tutabilir beni sana kosmaya
 Korkuları öfkeleri yasaları dinler miyim

Aldı Tahir

**Ben senin varlığının yarısıyım
Sen benim varlığımın yarısısın
Ben padişahın oğluyum
Sen o padişahın kızıydın**

**Sensiz olmak dünyayı boşluk gibi
Aralıksız bir acıyla geçmektir
Sensiz olmak yokluğa karışmaktır
Sönmüş bir güneş gibi**

**Ellerim dokunsa ellerine
Yüreğimde dünyalar değişir
Her baktığın karakış yaza döner
Her dokunduğun çirkin güzelleşir**

**Bir duvardır gerilmiş aramıza
Seni bana ulaştırmayacak
Ben ne kadar sensiz olmasam da
O duvar bizi yakınlaştırmayacak**

**Ben belki uzun uzun yanıp
Küllerimi sana vereceğim
Ey sen benim yüreğim benim vazgeçilmezim
Ayrılıkta yaratıldık ne diyeyim**

(Dünyada tam dört çeşit insan vardır
 Birincisi kendi kendinin efendisi olmak ister
 İkincisi başkasının efendisi olmak ister
 Üçüncüsü kendi kendinin kölesi olmak ister
 Dördüncüsü başkasının kölesi olmak ister
 Kendi kendinin efendisi olan
 Başkasının efendisi olmak istemez
 Başkasının efendisi olmak isteyen
 Kendinin efendisi olmak istemez
 Kendi kendinin kölesi olanla
 Başkasının kölesi olan çok benzer birbirine
 Kendi kendinin kölesi olan neyse ne
 Başkasının kölesi olmak isteyen
 İnsanın da hayvanın da en kötüsüdür)

İşte böyle bir köle
 Padişahın kölesi
 Tilkiden kurnazlığını çalmış
 Maymundan oyunculuğunu aşırılmış
 Köpekten kuyruk sallamayı öğrenmiş
 Kediden yaltaklanmayı
 Yılandan soğukluğu çekip almış
 Kargadan leş yemeyi kaldırmış
 Sinekten pis olmayı
 İşte böyle bir köle
 Padişahın kölesi
 Kötünün kötüsü bir köle
 Bir gün Tahir'le Zühre'ye demiş ki
 Siz kardeş değilsiniz
 Beşikten beri birbirinizi sevdiniz
 Sizi yan yana koydular
 Size kardeş dediler
 Yoksa sen Zühre padişahın kızıydın
 Sen de Tahir vezirin oğlusun
 Sevin birbirinizi
 Benden öğrendiğinizi söylemeyin kimseye

Aldı Tahir

Bir sevinçtir güneş gözlerine
Gözlerimi kırpmadan bakabilmek
Bilerek sevinerek yüreğimi
Senin yüreğin gibi duyabilmek

Bir gün uzantısıdır saçından
Çocukların sevindiği baharlara
Hiçbir korku göğünde uçmayan
Bir rüzgârsın deli uçurtmalara

Gözlerinden gemiler gelir geçer
Bir akşamüstü varır Hindistan'a
Hiçbir bilinmezliğe uğramayan
Bir denizde gidişler sunar sana

Bir mavisin her kanatla geçilmeyen
Bir bulutsun yağmayan her tarlaya
Bir sevinçsin konmazsın yalnızlığa
Her kalakalmışlığa konmayan umutsun

Yenisin her yürüdüğün sokakla
Bütün dinmezliklere bir yokuşsun
İlksin yağmurlusun beyaz bir karakışsın
Yokluğunda yanan her Afrika ya

Aldı Zühre

Önce büyük bir korkuydum yanında
Yokluğunu alın yazım bilirdim
Bir kopmuş yaprak gibi düşerdi
Sana uzanmak isteyince elim

Şimdi eski bir maviyim kanında
Göklerden biçilip getirildim
Sarı sonsuzluklardım buğdaylarda
Sonra umutlarını yurt edindim

Yıkandı savaşlarda yazılan bütün kanlar
Yeşilini gözlerinden alan gür denizlerle
Yalnızlıklar inançlara değişildi
Süsledin topladığın çiçeklerle

Seni hiçbir çağ yok edemiyecek
Sen toprağa zorunlu tohumsun
Sen bütün doknuşlarımda duyduğum
Yağmursun diriliksin eksiksiz umduğumsun

Ben sana hiç diyemem ki - kırıldım
Sedef saplı bir bıçaktım kınımda.
Önce yoktun mahpusluğu yaşadım
Şimdi varsın özgürünüm yanında

Gene aldı Zühre

γ

Ben bir uyku değilim uyandır
İlk sabah beyazlığı gibi yanına al
Senden başka hiçbir şey sevindiremez beni
Ey bütün çiçeklerimi taşıyan en güzel dal

Seninle bütün ülkeler bütün yokluklarını
Bir bitmişliği kaldırır gibi kaldıracak
Dünyada her şeyin sarsıldığı yerde bile
Bir senin başeğmeyen yüceliğin kalacak

Nice denizler vardır dalgalanmak ister de
Bir türlü kıpırdatamaz dalgalarını
Nice rüzgârlar vardır esmek ister
Düşer kalır bir yamacın üstüne

Sen gidilemeyen deniz esmeyen rüzgâr
Yeşermeyen yaprak gelmeyen sonbahar
Yürünmeyen yol dik duramıyan duvar
Olamayan kesinliğisin dünyamızın

Ben senden bir umutsuzluk düşlemem boşuna
Gerçek yüceliğindir sarsar denizlerimi
Ne büyük bir aydınlıksın ki varlığıyla
Bütün karanlıklardan soydun gecelerimi

Köle Tahir'le Zühre'ye kardeş olmadıklarını
 Söyledikten sonra koşmuş sultana
 Eşikte yüz sürmüş
 Uzanmış etek öpmüş
 Buyruk verin boynum vurulsun demiş
 Çabuk benim gözlerimi oydurun
 Oydurun da görmeyeyim bir daha
 İki kardeşin birbiriyle seviştiğini
 Tahir Zühre'yle kardeş değildir artık
 Artık biri öbüründen ayrılacak dal değil
 Biri yağmursa öbürü bulut artık
 Biri kuşsa öbürü gök
 Biri bir dünyanın bir yarısı
 Öbürü öbür yarısı
 Biri ılıksa öbürü gün
 Biri karsa öbürü kış

Sultan çılgına dönmüş bunu duyunca
 Ben o Zühre'nin anasıysam demiş
 Eğer Zühre kızımşa
 Bu sevgi burada ikiye bölünür
 Başı bir yanda olur gövdesi bir yanda

O gece o yumuşak padişahı
 Doldurdukça doldurmuş sultan
 Zühre padişah kızıdır
 Vezir oğluna yaraşamaz demiş
 Ya demiş hiç kalır geriye bu sevgiden
 Ya da ben bu sevgiyi elimle boğarım
 Sen ne yapacaksan yap
 Göster babalığını

Padişah sevginin zincire vurulamıyacağını
 Bile bile sultan öyle istedi diye
 Zühre'yi sarayda bir odaya kapattırmış
 Tahir'i kovmuş saraydan

Sevgi denen şey büyüktür
 Odalara saraylara konaklara sığmaz
 Sevgi bir kuştur
 Evcilleşemeyen bir kuş
 O kuş kafeste durmaz

Sevgi denen şey yücedir
 Onuruna yediremez sönmeyi
 Sevgi denen şey kendini horlamaz
 Benimsemez yolundan dönmeyi

Sevgi denen şey sonsuzdur
 Ne zaman tanır kendine ne de yer
 Kendini hiçbir şeyde sınırlamaz
 Sevgi denen şey sevgisizden korkmaz
 Direnir
 Doğru sayar kendini tek yücelik bilmeyi

Zühre kapatılmaya giderken demiş ki kendi kendine

Nasıl bir ağaç köksüz yaşamazsa
Zühre de Tahir'siz yaşamayacaktır
Zühre'nin Tahir'i sevdiği sevgi büyüktür
Sizin dar odalarınıza sığmayacaktır

Taşacak görürsünüz dağ bayır dinlemeyecek
Sel olup basacak bütün toprakları
Yıkmayı varlığının tek ödevi bilecek
Bütün sevgisizlikleri ve bütün yalnızlıkları

Kendisiyle çoğaltacak çoğalmak isteyen
Çiçekten halı gibi örtecek dağları
Sulayacak köklerine sıkı sıkı tutunan
Ağaç olmayı seven bütün ağaçları

Bütün küçük sevgileri utandıracak
Tek tek tutsak edecek sevgi korsanlarını
Kendini sonsuza dönük bir sevgi sananları
Eksiksiz yansısında kendine gösterecek -

Sevgiyi bilmeyen için sevgi yaz rüzgârıdır
Sabah başlar akşam bir başka yerde biter
Gerçek sevgi üstünde yaşanan bir topraktır
Ya üstünde yaşatır ya derinine çeker

(Ey kardeşler
 Size iyi bildiğiniz
 Ama her duyuşta bir kere irkildiğiniz
 Bir gerçeği söyleyeyim
 Dünyamızda yaşayan insanların çoğu
 Yaşamayı sevmiyor
 Yaşamak onlar için en kolayından yürünüp
 Tüketilmesi gereken bir zamandır yalnızca
 Onlara göre yaşamak boştur yalandır
 Ve eğer şu kadarcık tadı varsa
 O da maldadır padişah olmada sultan olmadadır
 Boyun eğmede boyun eğdirmededir
 Onlar için bir şeyi sevmek
 O şeyi kendine alıp saklamaktır

Vermek isteseler de veremezler
 Yoktur verecekleri
 Soluk soluğa oradan oraya atarlar bedenlerini
 Orada burada boş yere yorulurlar
 Dizleri tutmaz gözleri görmez olursa da
 Harcadık yaşamımızı der dururlar

Ey kardeşler
Üstünde yaşadığımız toprak
Onlardan çekti bütün çektiğini
Biz sevmeyi bilenler de onlar yüzünden
Kapatılmış odalarda eridik
Ey kardeşler
Başınızı ağrıttım
Bağışlayın beni

Size bu konuda son bir sözüm olacak
Hep birlikte yaşamayı sevelim
Bilelim ki yaşam bir kişilik değildir
Ve bir kişilik olamayacaktır hiçbir zaman
Yaşamak bir denizdir gözalabildiğine
Biz onun suları dalgalarıyız
Biz onun gemileri kaptanlarıyız
O vardır ve bizsiz de olabilir
Biz onsuz olmayalım
Başınızı ağrıttım
Bağışlayın beni)

Köle koşup haberi yetiştirmiş Tahir'e
 Demiş ki sarayda bir odaya kapadılar sevgilini
 Kök toprakta çürür gibi çürüsün diye
 Orada kan döküyor yaş yerine
 Git ey Tahir zorla yolları
 Kapıları zorla
 Yoksa bir de bakarsın ki düğün dernek kurulmuş
 Komşu padişahın oğlu koca olmuş sevgiline

Duyunca Tahir ki canından ayrı tutmadığı
 Zühre'si bir odaya kilitlidir
 Gizlice saraya koşmuş akşam
 Zühre'nin adını alçak sesle ünleyerek
 Dolaşmış durmuş sarayın dört yanını
 Sonunda bir pencerede aydan parlak
 Yüzü görünmüş Zühre'nin
 Solgun yarı ağlamaklı yarı bitik
 Ama birdenbire gelen bir sevinçle parlayan
 Gözlerini dikmiş Tahir'in gözlerine
 Uzun uzun bakmış

Aldı Zühre

Kaçırma gözlerini gözlerimden
Bakışım bakışlarına doysun
Belki son görüşümdür seni
Belki yakında Zühre'siz olursun

O zaman bütün sulara bakışlarımı
Ellerinle tutarcasına görebilmek için iyi bak bana
Düğümle bakışını bakışıma
Gözlerim gözlerinde yok olmasın

Bastığın toprakta beni bil o zaman
Sana dünyayı gösteren güneşte beni gör
Yüzüne vuran rüzgârda beni tanı
Yağan yağmurda ıslan benimle

Ama sakın yok sayma Zühre'ni
Sakın gelmez bir yola gitti deme
Sonsuz ve eksiksiz senin olan şeyi
Yokluğun derinliklerinden bekleme

De ki Zühre'm yüreğimde ısıdır
Gözlerimde bakıştır sudur denizlerimde
Başkaları öldürsün ama sen yaşat beni
Ölüm adında birini sevme benim yerime

Aldı Tahir

Sensizlikte bir gün bile sevindi mi ki
Tahir sen olmayınca sevinisin
Sensizlikte bir gün bile yaşadı mı ki
Sen olmadığın zaman Tahir yaşayabilsin

Can bedenden ayrılınca sürmez
Beden candan ayrılınca topraktır
Şunu bil ki sen yok olduğun günde
Artık bu dünyada Tahir olmayacaktır

Sevmeyi bilen ölmeyi de bilir
Ama yaşamayı değişmez ölüme
Sevgi ancak biz yaşarken çiçeklenir
Sevgi denen şey ölümün neyine

Çıkar at yaşarlığından bütün ölümleri
Kendini bir güneş kadar ölmez bil
Sen benim Zümre'msin yıldız'ımsın
Çevir ışıklarını gözlerime

Bana bak ki ben de görebileyim
Direneyim seninle yaşamaya
Ölüm saçanları alsın götürsün ölüm
Ne sana gelsin ölüm ne bana

Tahir'le Zühre'yi bir çalı dibinde gözetleyen köle
 Sıcağı sıcağına yetişmiş sultana
 Bütün kötüler gibi dupduru görünerek
 Buluşmayı uzun uzun anlatmış
 Sultan o gece gene zorlamış padişahı
 Tahir denen nankör bir zindana
 Kapatılmaz da sonunda direnip
 Eğer Zühre'yi kendine bağlarsa
 Bu sarayın altı üstüne gelir demiş
 Ortılığı elimle boyarım kana
 Aklından çıkarma ki padişahım
 Zühre vezirin oğluna varamaz
 Benim aklım o sevgiyi anlamaz
 Biliyorsun kızımız
 Komşu padişahın oğluna varacak

Ertesi gün atlılar elini kolunu bağlayıp Tahir'in
 Uzak bir şehre götürüp bir kaleye kapamışlar
 Tahir orada acısını içmiş yudum yudum
 Sevdiğinden saydığından uzakta
 Günler geçmiş mevsimler değişmiş
 Biçimden biçime girmiş bulutlu gökler
 Bir yıl bir yılı kovalamış
 Ama her seven gibi o da
 Söndürmemiş bile bile yaktığı ateşi
 Tahir kapatılınca kaleye
 Zühre'yi kapatıldığı odadan çıkarmışlar
 Sevgilisi zindanda yatan da mahpustadır
 Ne gördüğü maviye mavi demiş Zühre'cik
 Ne duyduğu sese ses diyebilmiş
 Yalnızca bilmediği uzaklardan
 Tahir'ini her gün biraz daha beklemiş

Her geçen kervandan sorarmış Zühre
Tahir'imın kaldığı şehre mi gidersiniz
Giderseniz kaleye de uğrar mısınız
Uğrarsanız zindancıyı görür müsünüz
Görürseniz zindancıya der misiniz
Zindancı evet derse bu mektubu
Tahir'e verir misiniz

Bir bilsem ki yüreği sevinçtedir
Yaşıyordur dingindir
Bir bilsem ki bugün de o benim Tahir'imdir
Kişsesizliğim birden silinecek

Her geçen kervandan sorarmış Zühre
Tahir'imın kaldığı şehre mi gidersiniz

Kimi gitmem o şehre ben demiş
 Kimi gitsem de zindana uğramam
 Uğrasam da zindancıyı bulamam
 Zindancıyı bulsam da anlatamam

Günlerden bir gün bir kervanda bir keloğlan
 Almış Zühre'nin mektubunu koynuna koymuş
 Sen üzülme bacı demiş ben ne yapar yaparım
 Veririm mektubunu Tahir'ine

Keloğlan verdiği sözü tutmuş
 Araya araya kaleyi bulmuş
 Zindancıbaşıyla bir güzel konuşmuş
 Bu dünyada sevgiye hançer vuran onmaz demiş
 Sevenleri koruyanın dünyası cennet olur
 Al zindancı bu mektubu Tahir'e ver
 Ver ki

Ne orada sevdiği erim erim erisin
 Ne burada Tahir yok olsun bir düş gibi

Keloğlanın zindancıbaşıya
Zindancıbaşının Tahir'e verdiği mektup der ki

Sabah uyanır bağlarım bakışımı ufuklara
Akşamlar ufukları yok edinceye kadar
Yollardan herkes gelir herkes geçer
Anladım yollar seni getirmeyecek bana

Sarayların zindana dönebileceğini
Söylerlerdi de ben duymazdım
Sen buradayken zindan nedir bilmezdim
Yokluğun sensizliği öğretmektedir bana

Ne gündüzün gündüzlüğü belli artık
Ne gecenin gece olduğu doğru
Geniş bir kıraç toprak gibi uzuyor
Tahir'siz bir Zühre olmanın yolculuğu

Koşup gelsem zindan kapılarına
Kara duvarlar göstermez yüzünü
Ölüm belki dindirirdi acımı
Ama tuttun yasakladım ölümü

Sevinmek neyin adıdır çoktan unuttum
Bilmiyorum neye denir yüce neye denir güzel
Senden ötesi yokluktur benim tek varlığım
Seni örten duvarları yık da gel

Tahir'in yüksek sesle okuduğu mektubu
Hücrenin kapısından duyan zindancıbaşı
Demiş zindancıbaşıysam ben
Açarım bu Tahir'e kapıları
Şuramda bir yürek taşıyorsam

Eğer ben zindancıbaşıysam ve insansam
İki canı ayıranla bir olmam
Sevgiye hançer çekmem
Şuramda bir yürek taşıyorsam
Açarım bu Tahir'e kapıları

Gece yarısı açmış Tahir'in kapısını
 Çabuk demiş torbanı bağla söpanı al
 Öbür yatanlara duyurmadan çık
 Al bu ekmeği koy torbana
 Yolun uzun olmasına uzun ama
 Sevdiğine giden bir sevgilisin
 Yol engel olmaz sana

Tahir üç gün üç gece yol gitmiş
 Bir gün doğumunda varmış saraya
 Kimseye görünmeden sokulmuş
 Zühre'nin penceresinin altına
 Onun adını bir iki ünlemiş
 Zühre uyanmış çığlık çığlığa

Aldı Tahir

Gene kapılar yolumu sana açtı
Gene yollar beni getirdi sana
Yıllar geçti neredeyse inanacaktım
Seni benden ayıran duvarlara

Yarattığına şaşan yaratıcı gibi
Sevgimiz ürkütüyor yüreğimi
Ellerin unuttuysa ellerimi
Çevir gözlerini bak bana

Senle olmak uzun bir bahçeydi
Her gün bir başka çiçekle değişirdi
Birdenbire üstüne çöken katı geceyi
Atabilirse çıkacak sabaha

Nereden bulurlar bu kadar karanlığı da
Durup duran gündüzü gece yapabilirler
Umurumuzda olmayan canavar bir korkuyu
Getirip kapımıza bağlayabilirler

Kötü dediğin böyledir esmekle kalmaz
Bir sevinci aldı mı sonuna kadar yıkar
Bana öyle geliyor ki bu işin sonu kötü
Beni senin toprağından kaldırıp atacaklar

Aldı Zühre

Belki gündüzler olacak gene gecelerden
 Sonra bahar gülleri gibi çiçeklenen
 Belki inancımızdan da geniş yerlerden
 Gelebilecek inançsızlık korsanları

Belki gene mevsimler eskisi gibi değişir
 Belki çirkin bütünüyle kopamaz güzelden
 Belki güzel yeni bir düzende bulurken kendini
 Yeni biçimlerde doğar yeni bir çirkinlikten

Bütün bunlar bir yalnızlığı yaratmaya yetmeyecek
 Hiçbir durup kalmaya inanmayan yüreğinde
 Ben iyi biliyorum
 Denizken çöl olmuş olmayacağım sende

Bir inerek bir yükselerek geçecek
 Belki hiç raslanmamış topraklardan topraklara
 Ama sende kaynayan sular yerleşmeyecek
 Kupkuru bir vadide yalnızlık yatağına

Yalnızlık düşmandır kendine
 Kendini kendinde her gün çarmıha gerer
 Senle olmak sonsuz bir barışın adıdır
 Her gün yeni bir çığ olur sonsuz çoğalmak ister

Köle bu yeni buluşmayı da duyurmuş sultana
 Sultan da padişaha duyurmuş
 Padişah buyurmuş adamlarına
 Tahir'i şimdi yakalayacaksınız
 Tutup bu iyilik bilmezi
 Nehire atacaksınız
 Bize ettiği oyunu sulara da etsin edebilirse
 Kendini acındırabilir
 Sulara söz geçirebilirse
 Geçirsin bakalım

Tahir son sözünü söyleyip Zühre'ye
 Gözünden son damla yaşı dökerken
 Zühre son sözünü söyleyip Tahir'e
 Gözünden son damla yaşı dökerken
 Tahir'i kısıkvırak yakalamışlar
 Götürüp sulara bırakmışlar
 Her dalga ayrı bir yere itmiş onu
 Onu sular götürüp uzak bir kıyıya bırakmış

Kıyıda selam verip doğan güne
 Gene yorgun ama gene dirençli
 Geceleri gündüze
 Gündüzleri geceye bağladıkça bağlamış
 Saraya gelmiş ki ne görsün
 Kurulmuş düğün dernek
 Zühre iki gözü iki çeşme
 Gitmeye hazırlanmış

Tahir sessizce karışmış düğün kalabalığına
 Bu benim son savaşımıdır demiş

Düğün günlerce sürmüş
 Tahir günlerce sağı solu kollamış
 Tam gelin alayı yola düzülürken
 Zühre görmüş ki Tahir oradadır
 Bir yağız atın üstünde hazır

1

Kimse ne olduğunu anlayamadan
 Bakmışlar ki Tahir almış gidiyor Zühre'yi
 Padişahın adamları ok gibi fırlamış
 Yakalamışlar ikisini de
 Çalgılar çalınmış demiş padişah
 Düğün alayı birazdan çıkacak yola
 Zühre'yi alın götürün
 Tahir'i de benim karşıma getirin

Tahir'e demiş ki padişah
 Ölümün eşliğindesin
 Bir adım daha atarsan içindesin
 Kurtulmak için bir yolun var
 Üç şiir söyle bana
 Üçünde de Zühre'nin adı geçmesin
 Öyle olursa bırakırım seni
 Çeker buradan gidersin
 Yoksa boynünü vurdururum
 Can verirsin Zühre'yi almak yerine

Aldı Tahir

(Bu birinci şiirdir)

**Ne zaman gün doğsa şafak sökse
Artık acılar içinde doğacaktır
Akşamların yorgun düze indiğinde
Gün acılarla yok olacaktır**

**Bir su bir yol tutar yüceden engine
Enginden yüceye akamaz sular
Su yolunu yüceye değişseniz
Su gene yüceden engine akar**

**Bir su akışı gibi iyiydi
Çarptı nice dağlara nice kayalara
Su akmaktan yorgun düştü
Dağılınca içildi topraklara**

**O su eğer su diyorsa adına
Gene bulut olur yağmura döner
Gene yağar dağ doruklarına
Gene yüceden engine yönelir**

**Su ya sudur ya da su değildir
Suysa akmaktan kalmaz bir kıyıda
Kimse kendi yatağında akmayı bileni
Kapayamaz durgunluğun karanlık kuyusuna**

Aldı Tahir

(Bu ikinci şiidir)

Sabah vakitlerinin söylettiği bülbul
Konus benim için anlat benim için
Sen ki her söyleyenin dilinden bilirsin
Söyle nerede kaldı sevdiğim gül

Acılarda eridi mi söndü mü umutsuzlukta
Kendini yaşarlığında var saymıyor mu
Yoksa yıld mı direnmekten
Artık benim dilinden artık anlamıyor mu

Bir kaleydi de yıkıldı mı
Onu tutan toprakların üstüne
Yoksa ona edilenden korktu mu
Kaçacak yer mi arıyor kendine

Umutsuzla umudu mu boşladı
Sevmeyenle öğrendi mi sevmemeyi
Yoksa durup dururken yeğ mi tuttu
İnanmak yerine inanmamayı

Döküldü mü bütün yaprakları da artık
Gül olmayı bıraktı mı kendinden

Bıktı mı usandı mı ezildi mi
Kuş daldan kaçır gibi kaçtı mı artık benden

Aldı Tahir
(Bu üçüncü şiirdir)

O yükseklerimde yaylamdı benim
Enginlerimde yayılan ovanı
Ben bir evdim onu barındırırdım
O gidince kapılarım kapandı

Deprem gelsin yıksın beni sel alsın
Taş taş üstüne kalmasın bende
Varsın bir yoklukta beklesin
Onun yoluna direnen gölgem de

Bir kaleym yıkılmış olayım
Dikildiğim toprakların üstüne
Gözlerim sönsün görmeyeyim
Ellerin baktığını ay yüzlüme

Bir avuç kül olsam yarısı ondan
Yarısı bendendir kül oluşumun
Bir gün bir ağaç olup yerde bitsem
Dallar benim yapraklar onundur

Artık sözümü bitireyim
O benim hem gündüzüm hem gecemdir
Adını sorarsanız söyleyeyim

O benim dünyada tek ZÜHRE'dir

Der demez çelik kılıç inmiş
Zühre'yi anan Tahir'in boynuna
Adamlar ölü Tahir'i çıkarmışlar
Zühre görsün diye sarayın avlusuna
Zühre bir şimşek gibi fırlamış yerinden
Tahir'in üstüne yığılıp kalmış
Onların bu son buluşma yerinde
Şimdi iki kişilik bir mezar varmış
Üstünde kendi kendine bir ağaç bitmiş yemyeşil
Her sabah ve her akşam iki çiçek açarmış
Zühre diye yanar dururmuş biri
Biri Tahir diye diye ağlarmış

50

Bizde halk masallarından yararlanarak destan denemesi yapmak isteyen olmadı bugüne kadar. Oysa, öteden beri, yerli kaynaklara inme düşüncesi üstünde bütün sanatçılar anlaşılmış gibidir. Bu düşüncenin gerçekleştirilmesi bekleniyordu.

Şair arkadaşımız Afşar Timuçin ilk olarak böyle bir denemeye girişti. Onun çalışması, bize kalırsa, kendi kaynaklarımıza dönme bakımından önem taşıdığı kadar, şiir yüküyle de önem taşıyor. Bu gibi çalışmaların sanatçılar arasında yayılmasını ve sürekli olmasını dileriz.

Destan çalışmalarını sürdüreceğini söyleyen Afşar Timuçin, Tahir ile Zühre masalını yeni bir yoruma tutmuştur, Halk masallarındaki kaderciliği silerek onun yerine yaşadığımız gerçek dünyanın, madde dünyasının gereklerini koymuş bu dünya içinde her gün kendini aşmaya çalışan, daha çok kendisi olabilme yolunda direnen insanı gerçekçi bir kalemle çizmiştir.